

7. Harmer J. The Practice of English Language Teaching. London: Longman, 1991. 201 p.
8. Kodzasov S. V. General phonetics. М.: RGGU, 2001. 592 p.
9. URL: <https://moluch.ru/conf/phil/archive/235/12043/> (дата звернення: 14.04.2021).

Худоба Н. Б.

група АМ–43 (Тернопільський національний педагогічний університет імені Володимира Гнатюка)
Науковий керівник – канд. філол. наук, доцент Гарасим Т. О.

ЖАНРОВІ ОСОБЛИВОСТІ СУЧАСНОЇ АНГЛОМОВНОЇ НАУКОВОЇ КОМУНІКАЦІЇ

Науковий (академічний) дискурс є вербалізованим в тексті типом дискурсивної діяльності за сферою комунікації, мовленнєва взаємодія представників відповідної соціальної групи/ інституту з метою реалізації статусно-рольових можливостей у заданих цим соціальним інститутом межах, складова «власне професійної зони професійного дискурсу» [3:7]. Як структурна складова власне професійної виду професійного дискурсу, науковий дискурс характеризується креативністю, істинністю та професійною цінністю, антропоцентризмом, мультидисциплінарністю, непропорційністю розвитку окремих його складових, діалогічністю, селективністю, замкненістю, нециклічністю, дидактизмом, динамізмом, мовною нормативністю, стилістичною розшарованістю [3:7].

Науковий текст виступає основою сучасної парадигми досліджень у різних сферах. Дослідження наукового тексту з'явилися у зв'язку з потребою у вивченні наукового тексту в міжкультурному, соціальному і комунікативному аспектах, з появою нових якісних методів дослідження мови. Науковий текст активує знання із різних наукових сфер, і тому він займає особливе місце в сучасних дослідженнях наукового дискурсу взагалі.

Науковий стиль – це особливий функціональний стиль літературної мови, який є засобом спілкування в галузі науки і навчально-наукової діяльності, і якому притаманні такі особливості, як: попереднє осмислення вислову, монологічний характер, строгий відбір мовних засобів, тяжіння до нормованої мови.

Науковий стиль виконує певні функції: інтелектуально-комунікативна функція (для передачі наукового знання, що завжди орієнтоване на комунікацію), пізнавально-інформативна (повідомлення про результати досліджень), доказова (переконання в правильності гіпотез); мислетвірна; номінативна [4].

Жанр – це загальноприйнята категорія тексту, яка є єдністю форм більш низьких рівнів і слугує основою для форм вищих рівнів і відіграє роль посередника між намірами та необхідністю. Жанри відрізняються залежно від галузі знань та функцій, які вони виконують у комунікативному процесі.

У цьому сенсі жанр є носієм стандарту комунікації у певній спільноті. Зачинателем сучасної теорії мовленнєвих жанрів є М. М. Бахтін [2].

Щодо жанрової специфіки, то наукова мова є однією з найбагатших різновидів англійської мови, адже жанрове різноманіття наукового стилю обумовлено наявністю великої кількості типів текстів з їх стильовою специфікою. У свою чергу, можна стверджувати, що кожен функціональний стиль – це сукупність конкретних жанрів, загальноприйнятих у тій чи іншій сфері комунікації. Саме тому жанри стають формою реалізації наукових підстилів.

Стаття – це невелика за розміром наукова праця присвячена розв'язанню певної проблеми в конкретній сфері і присвячена для фахівців цієї ж сфери. У межах наукової статті розрізняють її підвиди – науково-популярна стаття, рекламна стаття, оглядова стаття, стаття-коротке повідомлення, власне наукова стаття та дискусійна стаття.

Дисертаційна робота – це особисте дослідження науковця, в якому він подає його завершені результати, пропонуючи новий підхід до розв’язання проблеми чи завдань у різних наукових галузях, даючи початок подальшим дослідженням цієї проблематики. Дисертація виконує функцію повідомлення про наукові дослідження та їх результати і є засобом здобуття наукового ступеня.

Монографія є роботою, що узагальнює відомості, отримані шляхом накопичення фактичних даних, написанням декількох наукових робіт, присвяченій одній проблемі. Функція монографії – оприлюднити підсумовану, фундаментальну наукову інформацію у певній сфері та слугувати основою для вирішення подальших проблем певної сфери дослідження і присвячена для певного кола фахівців.

Наукова рецензія – це невеликий за обсягом науковий текст, який має оцінний та інформативний характер, оскільки вона відрізняється своєю оцінною лексикою. Рецензія виконує функцію представлення наукової праці, її короткої характеристики й оцінки в рамках досліджуваного наукового простору. Такі ознаки наукового стилю мови, як інформативність, однозначність, логічна послідовність, точність, лаконічність забезпечують жорстку регламентованість наукових текстів.

Отже, усі підвиди наукового стилю характеризуються чіткою структурою (членуванням тексту на глави, частини, розділи), лексико-синтаксичною орієнтацією на норми книжної письмової мови, безособовістю викладу, що і забезпечує об’єктивність інформації. Сучасний англomовний науковий дискурс є багатоаспектним і динамічним явищем сучасної лінгвістичної науки, який змінюється і трансформується під впливом часу та глобалізаційних процесів, і таким чином створюючи нові горизонти для подальших досліджень.

ЛІТЕРАТУРА

1. Арнольд І. В. Лексикологія сучасної англійської мови. М.: Просвещение, 2012, 376 с.
2. Бахтин М. М. Проблема речевих жанрів / М. М. Бахтин. Естетика словесного творчества. Москва: Искусство, 1979, 424 с.
3. Колеснікова І. А. Лінгвокогнітивні та комунікативно-прагматичні параметри професійного дискурсу: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня доктора філол. наук : спец. 10.02.15 «Загальне мовознавство»/ І. А. Колеснікова. К., 2009. 33 с.
4. Іванов В. Ф. Текст та інші носії інформації в ЗМК / В. Ф. Іванов // Актуальні питання масової комунікації, 2005. Випуск 3. С. 4. URL: <http://journalib.univ.kiev.ua/index.php?act=article&article=374>

Цимбалюк Д. Т.

група АМ–42 (Тернопільський національний педагогічний університет імені Володимира Гнатюка)
Науковий керівник – канд. пед. наук, доцент Нацюк М. Б.

ЗАСТОСУВАННЯ ТЕОРІЙ ПСИХОЛОГІЇ ДЛЯ НАВЧАННЯ ЧИТАННЯ МОЛОДШИХ ШКОЛЯРІВ

Під час організації навчального процесу молодших школярів педагогу слід пам’ятати, що будь яке навчання повинне проходити в формі гри. Адже саме цей вид навчання є провідною його формою, яка забезпечує мотивацію учня і найкращі його результати. Зокрема, дидактична гра, яка використовується педагогами при навчанні різних навичок. О. Савченко зазначає, що кожна дидактична гра розвиває якісь певні навички і вносить щось корисне в розвиток дитини і знань [1, р. 37].

Важливість дидактичної гри підкреслювали такі науковці, як, для прикладу, А. С. Макаренко. Він стверджував, що педагог повинен дуже серйозно поставитись до такої форми навчання і бути дуже відповідальним при постановці його цілей, базуючись на цей метод. Не кожна гра повинна гарантувати позитивний результат, адже в першу чергу